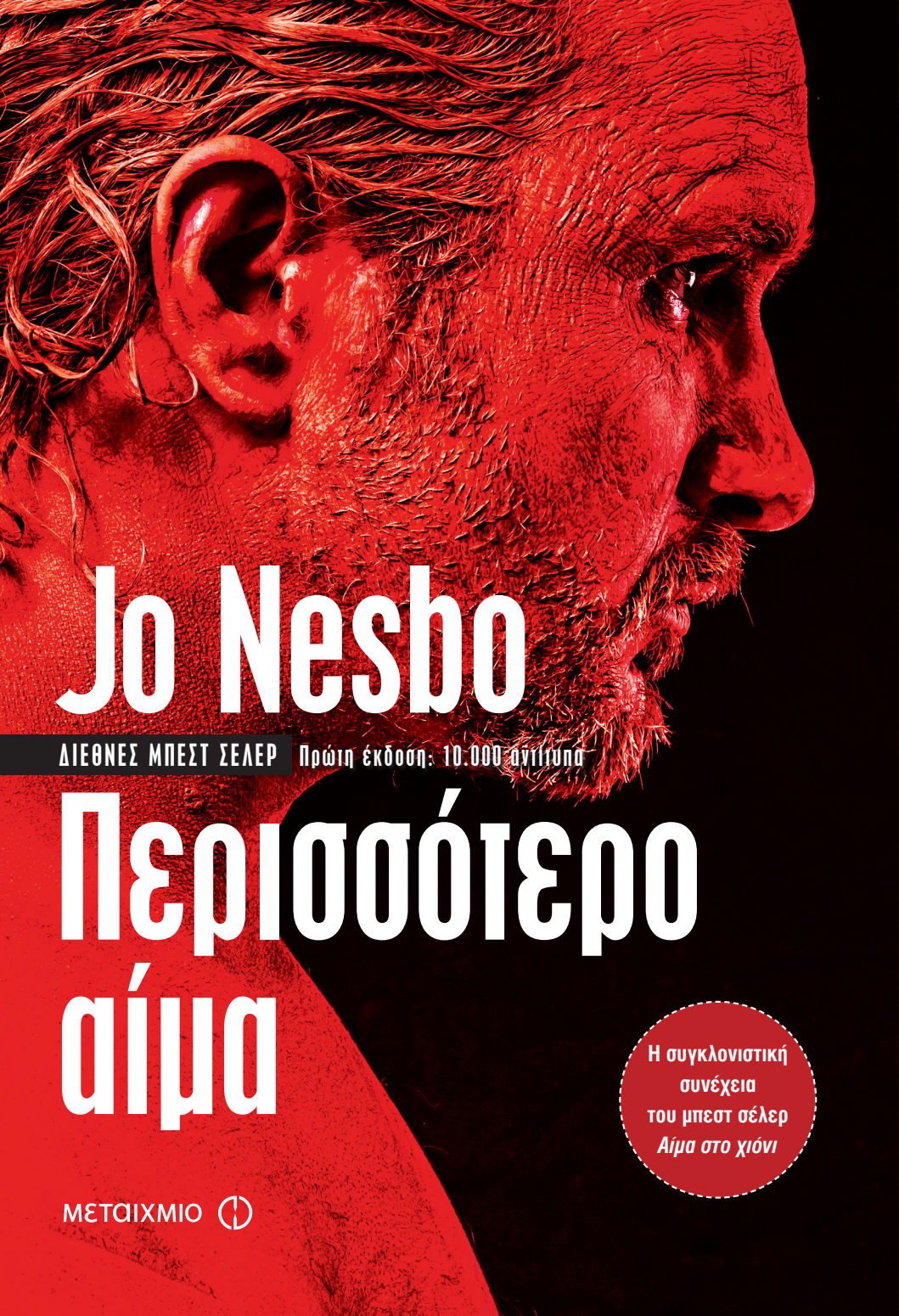

Jo Nesbo

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Πρώτη έκδοση: 10.000 αντίτυπα

Περισσότερο αίμα

Η συγκλονιστική
συνέχεια
του μπεστ σέλερ
Αίμα στο χιόνι

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Από πού να πιάσουμε αυτή την ιστορία; Μακάρι να μπορούσα να σας πω από την αρχή. Αλλά δεν ξέρω πώς αρχίζει. Τις πραγματικές αιτιακές σχέσεις της ζωής μου τις αγνωώ όσο οι άλλοι.

Να πιάσουμε την ιστορία από τότε που συνειδητοποίησα ότι ήμουν ο τέταρτος καλύτερος ποδοσφαιριστής στην τάξη μου; Ή μήπως τότε που ο Μπάσε, ο παππούς μου, μου έδειξε τα σχέδια της Σαγκράδα Φαμίλια – τα δικά του σχέδια; Απ' όταν τράβηξα την πρώτη μου τζούρα από τσιγάρο κι άκουσα το πρώτο μου τραγούδι των Grateful Dead; Ή όταν διάβασα Καντ στο πανεπιστήμιο και πίστεψα πως τον κατάλαβα; Μήπως όταν πούλησα τον πρώτο μου σβόλο μαύρου; Ή όταν φίλησα την Μπόμπι –μη σας μπερδεύει τ' όνομα– ή από τη στιγμή που είδα για πρώτη φορά το μικρό ζαρωμένο πλασματάκι που έσκουζε μες στα μούτρα μου κι αργότερα θα τη φωνάζαμε Άννα; Ίσως

κι όταν καθόμουν μες στην φαρίλα, στο πίσω μέρος του φαράδικου, κι εκείνος μου έλεγε τι ήθελε να κάνω. Δεν ξέρω. Ιστορίες πλάθουμε· με αρχή και τέλος και γνώμονα τη λογική, λες κι η ζωή θα αποκτήσει έτσι νόημα.

Ας ξεκινήσω λοιπόν από εδώ, εν μέσω της όλης σύγχυσης, εδώ που η μοίρα μοιάζει να σταμάτησε για μια στιγμή, να πάρει ανάσα. Κι εγώ νόμισα για μια στιγμή πως είχα βρει τον δρόμο μου και προχωρούσα.

Βγήκα από το λεωφορείο καταμεσής της νύχτας. Σφάλισα τα μάτια μου απέναντι στον ήλιο, που σερόνταν βαρύς πάνω από ένα νησί προς τον βορρά, στη θάλασσα. Κόκκινος και θαμπός. Σαν εμένα. Από πίσω του κι άλλη θάλασσα. Και στο τέρμα ο Βόρειος Πόλος. Ίσως τελικά εδώ να μην μπορούσαν να με βρουν.

Κοίταξα γύρω μου. Από τρεις κατευθύνσεις, χαμηλοί λόφοι κατηφόριζαν προς το μέρος μου. Κόκκινα και πράσινα ρείκια, πέτρες και πού και πού τούφες από χαμηλές σημύδες. Στ' ανατολικά η ξηρά χυνόταν μες στη θάλασσα, επίπεδη και βραχώδης· στα νοτιοδυτικά ήταν λες και κοβόταν με μαχαίρι κι άρχιζε ο ωκεανός. Εκατό μέτρα παραπέρα απ' τον ακίνητο ωκεανό ξεκινούσε ένα πλατό, ένα ανοιχτό τοπίο που τεντωνόταν

προς την ενδοχώρα: το οροπέδιο του Φίνμαρκ. Τέρμα τ' αστεία, που έλεγε κι ο παππούς.

Ο πατημένος χωματόδρομος οδηγούσε σε μια συστάδα χαμηλών σπιτιών. Το μόνο που ξεχώριζε ήταν το καμπαναριό της εκκλησίας. Είχα ξυπνήσει μες στο λεωφορείο πάνω που περνούσαμε μπροστά από μια πινακίδα δίπλα στη θάλασσα, σε μια ξύλινη προβλήτα· έγραφε *Κόσσουν*. Και σκεπτόμενος «γιατί όχι;» τράβηξα το καλώδιο πάνω από το παράθυρο για ν' ανάψει η ειδοποίηση στάσης πάνω από τον οδηγό.

Φόρεσα το σακάκι μου, πήρα και τη δερμάτινη τσάντα μου και ξεκίνησα να περπατώ. Το περίστροφο στην τσέπη του σακακιού χτυπούσε στον γοφό μου. Κατευθείαν στο κόκαλο: Ήμουν ανέκαθεν υπερβολικά αδύνατος. Σταμάτησα και τοποθέτησα το τσαντάκι ασφαλείας με τα χρήματα πιο χαμηλά μέσα απ' το πουκάμισο, για να κόψει κάπως τα χτυπήματα.

Ούτε ένα συννεφάκι δεν υπήρχε στον ουρανό κι ο αέρας ήταν τόσο καθαρός, που είχα την εντύπωση ότι μπορούσα να δω πολύ μακριά. Ως εκεί που φτάνει το μάτι, που λένε. Λένε επίσης ότι το οροπέδιο του Φίνμαρκ είναι όμορφο. Αρχίδια. Τα ίδια λένε για όλους τους αφιλόξενους τόπους. Για να κοκορευτούν για το σθένος τους, την ανωτερότητά τους, τη διορατικότητά τους να έρθουν ως εδώ, όπως ακριβώς κοκορεύονται πως τους

αρέσουν διάφορες ακατανόητες μουσικές κι η δυσνόητη λογοτεχνία. Κάποτε το 'κανα κι εγώ, σκεπτόμενος ότι ίσως έτσι ν' αντιστάθμιζα τις αδυναμίες μου, τα μελανά σημεία μου. Βέβαια, μπορεί να το λένε και για παρηγοριά σ' αυτούς τους λίγους που αναγκάζονται να μείνουν εδώ πάνω: *Μα είναι τόσο ωραία εδώ πέρα!* Τι ωραίο βρίσκουν σ' αυτό το επίπεδο, μονότονο, άγονο τοπίο; Σαν να βρίσκεσαι στον Άρη είναι. Μια κόκκινη έρημος, άσχημη κι ακατοίκητη. Το ιδανικό καταφύγιο. Ας ελπίσουμε.

Τα κλαδιά σε μια συστάδα δέντρων μπροστά μου κινήθηκαν. Ένας άνθρωπος πήδηξε ξαφνικά πάνω από το χαντάκι και προσγειώθηκε στον δρόμο. Το χέρι μου πήγε αυτομάτως στο περίστροφο, αλλά σταμάτησα. Δεν ήταν δικός τους. Ο τύπος έμοιαζε περισσότερο με γελωτοποιό που μόλις πήδηξε έξω από το κουτί του.

«Καλησπέρα!» φώναξε.

Με πλησίασε μ' έναν περίεργο, κοντόσυρτο βηματισμό. Ήταν τόσο στραβοκάνης, που μπορούσα να δω ανάμεσα απ' τα πόδια του τον δρόμο που συνέχιζε μέχρι το χωριό. Μα σαν με πλησίασε κατάλαβα ότι δεν φορούσε σκουφί γελωτοποιού στο κεφάλι, αλλά το παραδοσιακό καπέλο των Λαπώνων: μπλε, κόκκινο και κίτρινο. Μόνο τα κουδουνάκια τού έλειπαν. Φορούσε ανοιχτές δερμάτινες μπότες και το μπλε του μπουφάν

είχε πάνω του κομμάτια από μαύρη αυτοκόλλητη ταινία. Από διάφορες σχισμές ξεπηδούσε το εσωτερικό υλικό, που έμοιαζε περισσότερο με μονωτικό υλικό παρά με φτερά.

«Συγγνώμη που ρωτάω» μου είπε. «Αλλά ποιος είσαι του λόγου σου;»

Ήταν τουλάχιστον δυο κεφάλια πιο κοντός μου. Φεγγαροπρόσωπος, με πλατύ χαμόγελο και κάπως σχιστά μάτια, σαν Ασιάτης. Αν έκανες μια λίστα με όλα τα κλισέ που χρησιμοποιούμε στο Όσλο για να περιγράψουμε τους Λάπωνες, θα περιέγραφες ακριβώς αυτό τον τύπο.

«Με το λεωφορείο ήρθα» είπα εγώ.

«Ναι, το 'δα. Είμαι ο Ματίς».

«Ματίς» επανέλαβα αργά, για να ξεκλέψω λίγα δευτερόλεπτα και να σκεφτώ την απάντηση στο επόμενο αναπόφευκτο ερώτημά του.

«Κι εσύ ποιος είσαι λοιπόν;»

«Ο Ουλφ» απάντησα. Ένα όνομα σαν όλα τ' άλλα.

«Και τι κάνεις στο Κόσουν;»

«Για επίσκεψη ήρθα» είπα και έκανα νόημα προς τον οικισμό.

«Και ποιον θα επισκεφτείς;»

Ανασήκωσα τους ώμους μου.

«Έχει σημασία;»

ΜΙΑ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ στον παγωμένο βορρά, ένας άνδρας καταφθάνει σ' ένα λαπωνέζικο χωριό κουβαλώντας μια δερμάτινη τσάντα, ένα πιστόλι κι ένα τσαντάκι γεμάτο χαρτονομίσματα. Το όνομά του είναι Ουλφ. Ή μπορεί και να μην είναι. Είναι πληρωμένος δολοφόνος. Ή μπορεί και να μην είναι. Θα συναντήσει μια πανέμορφη γυναίκα που μπορεί να είναι ή και να μην είναι χήρα, έναν ιεροκήρυκα που μπορεί να πιστεύει ή και να μην πιστεύει στον Θεό, τον τρελό του χωριού που μπορεί να είναι ή και να μην είναι διάνοια, έναν τάρανδο που μπορεί να είναι ή να μην είναι καλός οιανός.

Ο ΟΥΛΦ ισχυρίζεται ότι έχει έρθει στο χωριό για κυνήγι. Όμως ούτε η σεζόν είναι σωστή, ούτε για κυνηγός μοιάζει, ούτε τουφέκι κουβαλάει. Επειδή αυτή τη φορά το θήραμα είναι ο ίδιος. Τον κυνηγούν γιατί δεν έκανε σωστά τη δουλειά του στο Όσλο. Γιατί σκεφτόταν παραπάνω απ' ό,τι έπρεπε. Γιατί δεν μπορούσε να τραβήξει τη σκανδάλη.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ καλεί τον αναγνώστη να λύσει ένα ιδιότυπο σταυρόλεξο: Ποιος είναι ο Ουλφ; Και τι σχέση έχει με τον μεγαλομαφιόζο Ψαρά; Γιατί ένας πληρωμένος δολοφόνος ν' αδυνατεί να σκοτώσει; Και πώς γίνεται το πτώμα ενός ανθρώπου που δολοφονείται στο Όσλο να εμφανίζεται στη Βραζιλία;

ΝΟΥΜΕΡΟ ΕΝΑ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 25 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ISBN 978-618-03-0208-0

9 786180 302080

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80208

APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)